

ség ne azonosíttassék az igazgatósági tagok törvényi kezességével.
B. S.

Peresített váltókövetelés utólagos valorizációja. Felperes pénzüintézet leszámította az adósoknak egy gépkereskedő részére adott váltóját. A pénzüintézet által indított váltóperben adósok kifogásolták, hogy a váltó ellenértékéül kikötött gépet a gépkereskedő, akinek a váltót adták és aki a váltót a felperesnél tovább leszámította, nem szállította le. Minthogy adósoknak nem sikerült bizonyítani, hogy a felperesnek a váltó megszerzésekor tudomása lett volna arról, hogy alperesek a váltóért a kikötött ellenértéket meg nem kapták, alperesek pervesztesekké váltak. Az alperesek a váltó perbeli marasztalásnak eleget tettek, a felperes pénzüintézet pedig a valorizációs különbözet megtérítésére pert indított. A kir. Itélőtábla a felperesek követelését részbeni valorizálással megítélte. (A valorizációs kulcs a Kuria ítéletéből ki nem tűnik, noha az átértékelés mértéke maga is tárgya volt a felülvizsgálatnak, újabb eset arra, hogy a kuriai határozatok szövegezése az előző peranyagot is ismerő feleknek szól csupán, amit korábbi számunkban már panaszoltunk. A valorizációs kulcs számának megemlítése nem lett volna oly munkatöbblet, amit a nyilvánosság tájékoztatásának részére ne igényelhetnénk.) A Kuria a Tábla ítéletét helybenhagyta azzal, hogy a bírói gyakorlat szerint a korona nagyarányu értékromlása alapján ily követelésnél is helye van és pedig a váltóhitelező személyére való tekintet nélkül. Sajnos, a Kuria ítéletéből nem tűnik ki az sem, hogy a valorizálás mely időponttól ítéltetett meg.
B. S.

A megajándékozott felelőssége. A kir. Curia P. III. 3978/1926. számú ez évi március 3-án kelt ítéletében a megajándékozott felelőssége kérdésében eddigi — Elvi Határozatokban lefektetett gyakorlatától az igazság és méltányosság rovására eltért.

Felperes kereseti előadása szerint, — amely kereseti előadás valóságát a kir. Curia a továbbiakban kétségbe nem vonja — különélő férje összes vagyonát első házasságából származó leányára, az alperesre adás-vételi szerződésnek címzett ajándékozás útján átruházta, magát vagyontalanná tette; ez alapon kéri felperes a különélő férj ellen megítelt gyermektartási díj fizetésében alperest az átruházott vagyon erejéig marasztalni az esetre, ha férjén a tartásdíj behajtható nem lenne.

A kir. Curia által alkalmazott jogszabály a következő: „A hitelező az adósa által történt vagyonátruházást megtámadhatja és követelését érvényesítheti az ellen a harmadik személy ellen, akire az adós vagyonát átruházta, ha az adóssal szemben lejárt követelést és azt igazolja, hogy a vagyonátruházás a fedezeti alap elvonásának és a hitelező követelésének behajtását megghiusító céllal történt“.

Feltéve, hogy nem ajándékozásról, hanem visszterhes vagyonátruházásról lenne is szó ez esetben, az idézett jogszabály értelmében sem lehetne felperestől egyéb igazolást kívánni, mint: a) lejárt követelést, b) a követelés behajtását megghiusító

célzattal történt vagyonátruházást. E célzat legkönnyebben kétségtelenül az adós ellen sikertelenül vezetett végrehajtással, — mint a célzatot magában foglaló eredménnyel — bizonyítható; másfelől azonban nem csupán ezzel, hanem sok egyéb más tényezővel, pl. a visszterhes nagyságával, kapcsolatban az átruházó és vagyonszerző egymáshoz viszonyával stb.

A kir. Curia a mondottak ellenére, — annak megállapítása után, hogy megállapított tény, hogy felperes férje gyermek-tartásdíjjal hátralékban nincs: felperest elutasítja, mert: „alperes elmarasztalásának első feltétele, a behajthatatlan követelés fennállása, — hiányzik.“ A kir. Curia idézte jogszabályt ezt az előfeltételt nem tartalmazza s a kir. Curia a maga-idezte szabályon megy önkényesen túl, mikor a sikertelen behajtás megkísértését további feltételül szabja. Ha a kir. Curia a kérdés súlypontját az átruházó fizetőképességében, a követelés be, vagy be nem hajthatóságában találta, úgy azt kellett volna vizsgálat tárgyává tennie, esetleg az ítélet feloldása mellett, hogy az átruházó egyenes adós fizetőképese-e, vagy sem s ehhez képest az átruházás minő célzattal történt. (Ad analogiam: 486. sz. E. H.)

Azonban, — úgy véljük — a kir. Curia kiinduló pontja téves. Maga megállapítja, hogy adás-vételi szerződés formájában bujtatott ajándékozásról van szó s a közölt tényállás nem is igen hagy fent kétséget aziránt. Nem a visszterhes vagyonátruházási ügylet szerző-felének felelősségéről, hanem a megajándékozottéról van ez esetben szó. S hogy az elméleti különbség mit jelent, azt a 485. sz. E. H. (E. H. 1915. I. 20-án, 3213—1914. P.) demonstrálja legjobban.“ A megajándékozott, aki ismerte az ajándékozónak a hitelezők kijátszására irányuló szándékát, nem igényelheti az ajándékozást megtámadó hitelező részéről annak előzetes kimutatását, hogy az ajándékozó ellen a követelés behajtása végett a végrehajtás sikertelenül megkíséreltetett.“ Ehhez két hozzáfűzni valónk van: az egyik az, hogy visszterhes vagyonátruházásnál sem kizárólag a sikertelen végrehajtás kimutatása a szerződő fél megtámadásának egyedül lehetséges módja és feltétele, mint a kir. Curia által ítéletében idézett szabályból kimutatni óhajtottuk, — a másik az, hogy egy visszterhes, mint az ingyenes vagyonátruházás esetén feltételeztük a szerző fél rosszhiszeműségét, — amiről a jelen esetben van szó, — *mert jóhiszeműség esetén és éppen ebben az esetben kell a támadónak az átruházó fél fizetési képtelenségét kimutatni.* (L. 486. sz. E. H. dr. Almási Antal: A kötelmi jog kézikönyve 590., 591. oldal.)

H. L.

A vétékesség áttörése a házasságbontó okok terén. Dr. Wilhelm Kahl, aki már a Német Polgári Törvénykönyv előmunkálataiban is tevékeny részt vett és ezidőszert német birodalmi gyűlési képviselő, ez év elején terjedelmes beszédet tartott a birodalmi gyűlés jogügyi választmányában a bontó okok reformjáról, amely beszéde a Deutsche Juristenzeitung f. évi 8. számában egész terjedelmében megjelent. Különösképpen azért tartjuk szükségesnek, hogy reformjavaslatára rámutassunk, mert dr. Kahl, a protestáns egyházjog egyetemi tanára, a konzervatív irányú néppártnak tagja és így különös sulyal